

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 5 м. Четвертична передплата разом з оплатою почт. в краю 70 м; за границею разом з оплатою почт. 120 марок, поодинокі число 9 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемішль, вул. Костюшки ч. 3.

Оголошення: 15 м, за один петитивний рядок або його місце. — Дрібні оголошення по 2 м від слова. — Хто шукає праці, платить по 1 м від слова. Оголош.: більшим друком платиться подвійно. Оповістки товариств платиться по 1 м від слова.

політично-економічний орган.

НАРОДНИЙ БАЗАР

стovar. зареєстр. з обмеж. порукою

В ПЕРЕМІШЛІ — В НАРОДНІМ ДОМІ

веде книгарню і антикварню, склав паперу шкільних та канцелярських приборів і пр. Приймає в члени, уділ 50 М. Вкладки опрочентовує 4% від ста.

Головні гріхи наші.

Минулий рік не приніс нам сповнення наших мрій і бажань. Ми не добули ще своєї волі, не стали паном свого господарства, не вважаючи на наші великі зусилля, незміримі терпіння та гекатомби жертв, які ми зложили і складаємо... Не вдалось нам навіть придбати ще вишні тих дібр, які творять елементарну потребу кожного національного організму.

Однак чи з приводу цього мали ми попадати в зневіру та говорити з резигнацією, як говорив колись М. Шашкевич: «Судилося нам послідним бути»? Ні! — за ніщо у світі! По цього не маємо ніякої основи.

Погодімся лишень з думкою, що волю треба собі вибороти, добути... Ніколи в ніякого народу не прийшла вона як манна з неба, як ненадійний дар ласки; і нам прийде тяжко її добувати. Це виходить ясно вже хочби з географічного положення нашого краю. Наша «молоком і медом текуча». Вкраїна не давала й не даватиме спокою влізлим

ним близчим і дальшим сусідам, що лиш промишляють над тим, якби захопити ці неоцінені скарби, — а ми не маємо відповідних границь, якіб нас забезпечили від їх навали. Однак ця обставина не повинна бути чейже страхіттям для великого, тридцять кілька мільйонного, кріпкого народу. Ми скажимо собі спокійно: на це й лихо, щоб з ним битися. Однак, щоб з цим лихом битися і побитися з успіхом, мусимо вже раз позбутися наших слабих сторін, головних гріхів наших, які так дуже спаняють нас в бігу до наміченої мети.

Щож це за гріхи наші? Перший гріх — це наша за велика віра в призначенне, в долю, а другий — це брак єдності.

Ми мабуть і самі не так дуже свідомі цієї віри в призначенне, в долю, хоча ця віра нераз впливає на наші діла й при буденнім, маловажнім заняттю й при важких постановках. Колиб ми не вірили в долю, не нарікалиб вічно на неї, а преці нарікаємо на неї часто може й за часто, й самі не здаємо собі ясно справи з цього, як сильно вона нас пригнічує, як обезсилює нашу волю й відбирає енергію до праці, вменчає охоту до ризика, до ініціативи.

От здумаймося прикладом з положення під теперішню хвилю. Чи не шибне нам кризь голову така тривожлива думка: «На вішо стільки жертв, стільки крові, коли вже все пропало? Залізна, тверда дійсність велить нам приворовитись до існуючих обставин, шкода бавитись оманю — така вже наша доля». Чи ця думка не відбирає нам енергії до праці? А преці вона не є правдива. Тому й відкинь-

мо її геть від себе — її й подібні їй. Ми скажимо собі ось-як: Не доля находить нас, лиш ми собі її робимо, самі для себе, ми й самі собі її куємо й мусимо кути, бо кождий народ є ковалем своєї долі або як каже Німець: „Ein jeder ist seines Glückes Schmied“ (кождий є ковалем свого щастя).

Але треба признати, що вже й ми зачинаємо пізнавати цю правду.

До цього зневолює нас тверда конечність. Окружені зі всіх сторін ворогами, нашілись ми в небезпеці, що ось-ось втратимо не тільки самостійність але навіть національну окремішність. І ця небезпека викресала в нас силу волі, якої ніхто не в силі здусити — а цілий культурний світ з зачудуванням глядить на наше тяжкі змагання коло будови держави, на наші криваві протести. Ми зачинаємо поволі усвідомляти собі, що цей залізний перстенень дійсности, який нас пригнітає не так дуже твердий, щоб не можна його було приврати. Він легко може лопнути і ми скажемо тоді своє останнє слово... Однак стараємось дійти до повного розуміння цього, що не доля кермує нами, але ми кермуємо нею.

Другий наш гріх — це брак єдності, брак солідарности у збірній праці. Цей брак обезсилює нас дуже. Самі знаємо добре цю велику правду, що «згода буде — незгода руйнує», а таки, не дивлячись на це, дуже часто йдемо до якоїсь хочби й як великої цілі осібно, часом цілком противними дорогами; в нас — мовляв — «що голова, то розум».

Для прикладу возьмим під увагу наші

Др. АНДРІЙ ЧАЙКІВСЬКИЙ.

Немила естріча.

О. Дмитро і о. Ілярій були здавна великими приятелями. Шкільні товариші, кінчили разом богословіє, в однім тижні поженились, в однім дні висвятились, і опісля разом засіли на парафіїх в сумежних селах. Добре їм з тим було, бо оден другому помагав не лише в парафії, але і в господарстві. О. Дмитро був славним на всю околицю пасічником, а о. Ілярій садівником. Мінялися взаємно медом і овочами і жили собі так довго аж їм усі завидували. То одному то другому трафлялась краща парафія, та жаль їм було розлучатися і оба остали на місці. Сусіди говорили, що ті два приятелі хіба ніколи не посваряться. Але нічого на світі нема певного. І тут таке було. Вони одного разу не то посварились, але таки за чуби взяли і добре побились.

То було в зимі якось по св. Миколі. О. Ілярій був в місті за ділом. Набїгався добре, намутився, та заки все полагодив, то вже і змерклося, і треба було ночно вертати до дому. Та це би ще нічого. Сани добрі, ковани, коні добрі, фірман певний, морозу трошки, лише легенький сніжок припадає. Але о. Ілярій відібрав в податковім уряді 4000 зл. конкуренційних грошей і треба їх було завести до дому. Та ще колиб то свої гроші, то ще би нічого, але то церковне майно, гроші чужі. Не дай Господи то втратити, а тоді що скаже парафія, уряд? Нещастє і сором, хоч з села втікай. А тут як раз треба переїздити великим лісом до дому... О. Ілярію нагадалися, як виїхав за місто, відразу і вовки і розбійники. Ну вовки то грошей не зїдять, але розбійники таки моглиб пограбити, і тоді шукай вітра в полі...

О. Ілярій нагадав усі пригоди, які коли чув, або про них читав. Вправді в тих сторінках не було за таке чувати, але біда не спить і час на часі не стоїть. Міг як раз хтось підглянути, як о. Ілярій брав гроші в уряді, змовитися з другими, засісти в лісі і ограбити... Іде о. Ілярій дорогою, дзвенить дзвінок при санях, паде маленький сніжок, повітре таке чистеньке, що любо дихати, а довкруги мертвецька тишина... А саме ця тишина його ще більше дратує. Колиб хоч які сани здибати, хоч би одного пішохода. Нікого немає, пуста, тай годі.

О. Ілярій зачинає що раз більше непокоїтися. От незабаром буде той страшний ліс, а в йому може як-раз тепер чатують розбїшаки. Його проймає морозом поза спину.

— Господи, що мені робити? Чого я як-раз нині так боюся, може то яке лихе прочуттє, острога? Щоби хоч голос людський чути... — Сеньку! каже до до фірмана, чи в тім лісі пограбили вже кого? — За таке я, прошу вгамосця, не чував, щоб у лісі кого грабили, але мого тата як мав грабити здекутор, то прийшов в хату і взяв мамин кожух... то було тоді, як я брав у вгамосця три срібні наперед, вгамосць вже забули?

— Ти дурний, я не про це питаю. Чи в тім лісі не напав хтона подорожного і не ограбив його... розбїйник, ну...

— Я за таке не чував. Раз хлопці напали жиди міняйла і відібрали йому тютюн, але то не було в лісі, лише на пасовиску... Опісля їх судили, і щось там трохи сиділи...

— А за розбїйників не говорять люди нічого?

— Не чувати прошу вгамосця, таке хіба в давнину водилось. Розмова перервалася. О. Ілярій тим запевненнем Сеньку не заспокоївся ніраз і думав своє далі... а може і Сеньку з ними в змові? Ріжно на світі водиться, і таке нераз трафлялося.

Аж від разу підручний кінь форкнув і цілою силою кинувся в бік, о. Ілярія аж заморозило.

— Ну, чого? крикнув Сенько, шарпнув віжками і вдарив батоном. Коні помчали вихром.

— Що там таке? спитав наляканий о. Ілярій. Налякався купи каміння, прошу вгамосця.

Але ця маленька пригода ще душе налякала і подратувала о. Ілярія. Рішився нізащо в світі не пускатися в ліс. Та від разу нагадав собі щось і радісно крикнув:

— Гов! Сеньку, стань. Ми поступимо ще до Чабаків до вгамосця, я забув, що маю там діло.

— Ми вже минули дорогу до Чабаків, хіба завертати?

— Певно, завертай...

Сенько здержав коні, завернув і незадовго вїхали на пільну доріжку і помчали до о. Дмитра.

Було вже пізно в вечір, як Сенько відчинив ворота на попівстві в Чабаках і заїхав сюди. Тут вже всі спали і не було ніде світла. О. Ілярій зліз з саней і попрямував на попівство. Відчинив собі сінні двері, бо на ключ не були замкнені, і пішов в канцелярію. Він знав добре, де що стояло. Знав, що тут було ліжко для гостей. На що людей будити? Зараз зачнуть клопотатись ввечерю, самоваром. А так роздягнеться по тихоньки, проспиться, а ранісенько поїде до дому. Роздягся напонамацки, розкрив постіль і заліз під покривало. Він чув, як Сенько відпрягав коні і заводив в стайню, як сани засунув у возівню, як розмавляв з місцевим парубком, а опісля все притихло... От слава господи, що він вже в безпечному місці, і тут нічого йому розбїшак боятися. Але для безпеки він вивняв гроші з кишені сурдута і засунув під подушку від стіни. Почував себе безпечним і вдоволенням, що йому така думка прийшла на ум, в саму пору перед лісом. В канцелярії було темно і він ста-

до великі зусилля до досягнення самостійности, збудовання свого власного державного устрою. Всі годимось на сю ціль —, є в нас доволі і хисту до цього, доволі розуму й хитрощів — але як тяжко знайти нам спільну плятформу, на яку згодилися в нас усі наші політичні партії. Кожда партія хоче доконче переперти свої засади й думає, що вона єдина може повести нас в обіцяну землю... Ми ще любимо себе й оправдувати! Ми—мовляв — великі індивідуалісти. Гарзд! — але скажимо собі отверто, що такий індивідуалізм не поплачував ніколи й нині не поплачує. На цей індивідуалізм числять хіба вороги наші...

Ніде правди діти — й піт цим оглядом ідемо до ліпшого. І в нас бере верх стремління до зєдинення, до консолідації. Ліпше пізно, як ніколи... Годі предвидіти, чи ця остаточна консолідація всіх наших сил буде ділом гуртка людей, чи може ділом одної геніальної людини, яка зуміє опанувати наші стремління. На кождий випадок повинно це статись як найскорійше. І станеться це!

А тоді, як ми всю силу нашої волі вложимо в оден спільний напрям, настане час одного великого діла — час, який звільнить нас від ріжних непрошених опікунів і поверне нам, як правовитому господареві — наше відвічне право господарювання у своїй вільній хаті.

П. Г.

3 української політики.

З Відня доносять, що нововибрана президія Всеукраїнської Національної Ради дуже енергійно готується до першої сесії Ради, яка має відбутись в перших днях лютого.

Взагалі політичне життя нашої еміграції тепер оживає, бо сподіються загально з весною нових подій на Україні, які мають довести до увільнення українських земель від ворожої окупації. Цєю справою дуже інтересується також б. гетьман Павло Скоропадський, котрий в першій половині січня був у Відні і тут нараджувався з своїми політичними прихильниками, що гортуються передовсім в партії хліборобів-державників з Вячеславом Ліпінським на чолі. З Відня виїхав Скоропадський, як доносить „Воля“, до Берліна і там нараджувався з визначнішими діячами Німеччини,

Англії і Румунії. Конференція Скоропадського з Льюїсом Джорджом в Льюзанні, а опісля ряд нарад з іншими європейськими дипломатами оправдують згоду, що поза Скоропадським криються Німеччина і Англія, які бажалиб мати вплив на Україні при обнови її державности.

Як ми вже доносили в осені, події останніх літ зробили з Скоропадського завзятого самостійника і він широким жалувє, що дався звести на манівці в осені 1918 Москалям, які, використавши нехиті Українців до гетьмана, стали вести московську політику на Україні і на кождім кроці компромітували гетьмана. Та як сказано, гетьман Скоропадський жалувє того, що сталось і бажав тепер взяти відповідальну участь в українському державному будівництві і своїми впливами за границею вже працює в тім напрямі. Крім багатьох конференцій, які відбуває гетьман з укр. і чужими політиками, вислав він в часі сесії Союзу Народів лист до генерального секретара Союзу, в яким домагається прийняття України до Союзу Народів, а в пропам'ятім письмі, долученім до свого листу так говорить про майбутній устрій української держави: „Політична програма більшости українських партій основана на принципах сучасного демократизму, як то: загальне виборче право, виборність голови держави, широка земельна реформа, вільна торгівля, воля віри, єдине право цивільне для всіх громадян, організація армії в кількості, необхідній для підтримки внутрішнього ладу, прийняття всіх вимог Союзу Народів що-до приватного та публичного права міжнародного, як також і соціального законодавства.

З майбутніми весняними подіями в'яжуться теж подорож б. члена директорії Опанаса Андрієвського до Варшави, де відбув він нараду з заступниками коаліційних держав і нач. Пилсудським. Опісля виїхав в Тарнів, де нараджувався з гол. отам. Петлюрою. Ці наради ослонені тайною.

Східна Галичина.

Найвища Рада мирової конференції, як доносять французькі газети, займеться правдоподібно також східною границею Польщі, а з окрема питанням Сх. Галичини, яке до тепер є в завіщенню. Ця справа є одною з причин подорожі нач. Пилсудського до Парижа. Правдоподібно видвиження

галицького питання на Найвищій Раді дуже занепокоїло польську пресу і вона посвятила йому окремі статті. З них зглядно найбільше поміркований голос варшавського Robotnika, який в ч. 24 таке пише: Забуваємо, що справа Сх. Галичини не є ще вирішена і не можемо мати певности, що буде вирішена на нашу користь. Тому дорікає Robotnik польському урядові за арештовання і ревізії серед Українців, а далі так пише: Чи справді польський уряд думає, що потрафить зміцнити свою владу в Сх. Галичині при допомозі утиску? Дійсність остає дійсностью, що в Сх. Галичині Поляки становлять третину загалу людности, а разом з Жидами несповна 40%—іншими словами, Українці у Сх. Галичині мають абсолютну більшість.

Сконстатувавши цю дійсність (хоч переборщив процент польського населення!) Robotnik, забуваючи про право самоозначення народів, яке завжди рекамує для польського народу, подає плян розвязки галицького питання. Цей проєкт є нічо іншого як фантазія, бо Сх. Галичина як справа міжнародна не може бути предметом торгу між Поляками а Українцями. Зрештою Українці стояли і стоять на тім становищі, що доля Сх. Галичини може бути вирішена тільки на підставі нічим необмеженого права про самоозначення народів і тільки на тій плятформі моглиб переговорювати.

Український Університет.

Соймова комісія для справ освіти в Польщі, радила над справою отворення „руського“ університету. В нарадах взяв участь як знавець проф. львівського університету. Закшевскі. Він спротивився основоуванню „руського“ університету в Станіславові і радив визначити Тернопіль на осідок університету. Внесенне посла Чапінського, щоб викладною мовою на університеті була мова українська відкинено. а натомість рішено, що викладною мовою має бути „język guski“.

Ці наради у Варшаві зовсім не цікавлять Українців, бо Українці від польської влади не бажать університету; вони домагаються тільки одного, щоб до часу, доки не буде вирішена правно-державна будуччина Сх. Галичини повернено Українцям в їх краю ті права в шкільництві, які є запоручені до тепер ововязуючими австрійськими законами. А що торкається оснвання університету і його місця, то про це рішить український нарід за посередництвом своїх законних заступників.

рався зараз заснути. Йому в ухах заєдно дзеленкотів дзвінок від саней і форкання коней, а в цілому тілі нагадувався легенький пливучий рух саней. А притім снувались поперед очі ті самі думки і страхіття про розбійників, про яких він думав ідуци сюди. Хто зна, якби воно було і щоб його стрінуло, колиб сюди не заїхав. Із цими думками він заснув, а йому думки снувались далі, тільки вони були трохи інчі. Ось він заїхав в якийсь великий непроходимий ліс. Іде цим лісом і розглядається трівожно на всі сторони і наслухує кождий шелест в лісі. Аж ось з корчів вискакує кількох гільтаїв, прискакують до коней і здержують сани. Сенько скочив з саней і втік в ліс, а тоді розбишаки до о. Іляріона:

— Злази, попе, і давай гроші, що взяв з податкового уряду, а не смій перечити, що їх не мавш, бо ми добре бачили.

Двох вилазить на сани, розпинають кожух і добираються до кишені.

— І не пробуй кричати, бо тобі смерть буде.

— Бійтеся Бога люди, цеж не мої гроші, а церковні.

— Тим краще для тебе, що не твої, церков подбає о інчі, а нам грошей треба...

О. Іляріон зачинає боронитись, бє кулаками з усієї сили, хоч у великому кожусі його це дуже тяжко, він знемагається...

О. Дмитро був того дня на багачькому похороні в сусідньому селі. Похорон був аж з трома священниками, зі службою божою, з парастасом, „подзвонкуваннем“, і протягнувся довго. Опісля місцевий парох запросив гостей на обід, а по тім засіли собі до тарока, і так зайшов час, аж пізно в ніч гості розіхались.

О. Дмитро приїхав до дому, а щоб не будити жінки, він загадав переночувати в канцелярії. Воно

навіть буде краще, як жінка не знатиме, коли він вернув до дому. Зайшов потихоньки в канцелярію і навіть не світив світла. Він вже добре знав де що в канцелярії стоїть, і до постелі певно трафить. Роздягся, поскладав одєжу на столі, і до постелі...

— Ові тут вже хтось спить — подумав собі, нащупавши рукою голову о. Іляріона.

— Хто тут? питає.

А то було як раз в ту хвилию, коли о. Іляріон став мотикатися з розбишаками. Тепер він схопився з ліжка, і буцім то прокинувся зі сну. Сон обернувся в яву, та знову другим кінцем. Йому здавалося, що його напали розбійники вже не в лісі, а в домі о. Дмитра і хочуть йому забрати гроші.

А знову о. Дмитро думав, що на його засів злодій в хаті. Хотів пошукати сірників, та вже не було часу, бо о. Ілярій схопив його за чуба і став кулакувати.

— Івалт, ратуйте! кричав не своїм голосом о. Ілярій. О. Дмитро ще більше збентежився. Як воно? Щоб нападаючий злодій івалтував? То певно якийсь божевільний і готов його задушити. І о. Дмитро став і собі кричати івалту, і боронитися що сили. Хопив ворога за чуба і став придержувати йому руки. Вони водились по хаті, обтовкали собі боки до стола, вивертали стільці, розбили на черепе лампу, що стояла на столі. В хаті зчинився великий крик. Всі посхапувались зі сну. Дівчина Марина прибігла з кухні у спальню до їмосці. Їмосць теж налякалась страшно, то само обі дочки, що спали в сумежній кімнаті. Всі посхапувались, довго не могли знайти сірників, котрі в таких випадках кудись криються, нарешті знайшли їх і засвітили свічку. Їмосць надягла спідницю, дочки теж, і так босоніж пішли всі

в канцелярію. Та те, що тут побачили відігнало від них страх відразу. По канцелярії водились оба пан-отці сусіди і приятелі за чуби і добре себе кулакували.

Їмосць стояла на порозі канцелярії зі свічкою.

— Люди, що вам? ви подуріли?

Тепер придивились собі оба противники.

Оба були лише в білю. О. Ілярій засоромивсь передженщинами і шубовснув на ліжку під покривало, та вкрився під саму шию. Оба важко сопіли і тепер зачали страшно сміятися.

О. Дмитро каже:

— І хтоб то міг вигадати Ілярку, що ми колісь на старості літ будемо за чуби водитися?

Їмосць поставила свічку на столі і пішла оддягатися, а Марту післала до кухні роздувати самовар...

Будівельно промислове підприємство „ТЕКТОН“ спілна з обмеж. поруною у Львові ул. Зибліневича ч. 44.

виготовляє всякого рода будівлі з обсягу сухопутного і водного будівництва; веде підприємства для будівельного промислу; веде бюро інженерсько-архітектонічні для виготовлення плянів і кошторисів та оцінки всякого рода будівель і помірів в землі, а з окрема займається відбудовою знищених об'єктів в наслідок воєнних подій.

Читайте одинокий ілюстрований українськ. журнал

— „Життя і Мистецтво“.

Ціна поєднаною числа 40 ш. З поштовою пересилкою 45 ш. Адміністрація міститься у Львові, при вул. Бляхарській ч. 11, П. пов.

КАВАРНЯ „ГРАНД“

— БРАТИВ БОРНШТАЙНІВ —

поручається Шан. Громадянству.

Що дня вечером КОНЦЕРТ.

Добірна кава, чай і інші напитки. — — — — —

Часописи краєві і заграничні.

Настрій Українців найліпше відгадує варш. „Robotnik“, котрий в ч. 24 так пише: „Propowanie Ukraincom uniwersytetu w Stanisławowie jest takim samym śmiesznym ochłapem, jak ofiarowanie Polakom swego czasu, „samorządu“ miejskiego“. Так пише польський незалежний орган, а польська рептілка „Обнова“, що виходить в українській мові, вихвалює проєкт укр. університету в Станіславові! Очевидно, публична опінія українська не має нічого спільного з рептілкою „Обнова“!

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Большевики по довгих короводах підписали торговельний договір з Англією. В передмові до цього договору сказано, що він увійде в життя тільки тоді, коли большевики понехаяють всяку агітацію проти англійської держави, а особливо в її колоніях в Малій Азії і в Індії.

Поголоски про воєнні проготовання большевиків не вмовкають. Цими днями знов донесли часописи, що большевики в околиці Слуцка збирають військо в числі 80 тисячів, а місцеве населення на приказ большевиків укріплює границю. Про демобілізацію не тільки що нічого не чути, але навпаки большевики далі мобілізують, а в нейтральній полосі (що лежить між польською а большевицькою лінією) вилонджують мушкетерів до війська.

Російські емігранти, члени російської конституанти, яку розігнали большевики, зібрались на наради в Парижі. Дотеперішні їх ухвали є доказом, що події останніх літ навчили Москалів розуму; а іменно вже не мріють вони про „одну, неділену Росію“, але бажають федерації держав, які повстали на землях б. російської держави. Члени конституанти ухвалили теж протест проти окупації і анексії, а східні границі Польщі визначають на тій лінії, яку ухвалила Найвища Рада 8 грудня 1919 т. є. лінію Городно-Перемишль.

Рада Союзу Народів збереться д. 21. лютого на нову сесію в Женеві. На першій засіданню буде вестися нарада над організацією міжнародного відділу військового, який має беречи порядку в Виленщині в часі плебісциту і приговань до нього.

Рада Союзу Народів, як доносять часописи, визвала ген. Желіговського, щоб опорожив Вильно. Польські часописи підозрівають, що цей ультимат поставлено на домаганне Англії, яка нібито йде на руку большевикам. А іменно большевики заявили, що ніколи не допустять, щоб Польща дістала Вильно, бо Виленщина мусить бути помостом, який має лучити Росію з західною Європою. З цією заявою большевиків рахується англійський міністер Керзон і щоб відвернути увагу большевиків від англійських колоній в Азії, хоче лишити большевикам вільну руку на заході, а передовсім в Виленщині. Чи польські здогади мають яку підставу, не знати. Одно тільки певне, що справу вислання міжнародного війська до Вильна, внаслідок спротиву большевиків, відложено, та що большевики громадають військо на північно-східній фронті.

Найвища Рада радить в Парижі від 24. січня. Тому, що в нарадак бере участь Льюїс Джордж з міністром Керзоном і своїм дорадником Керром, тим нарадам приписують велике значінне. Першою точкою нарад була справа розброєння Німеччини. По підписанню мирового трактату були Німці зобов'язані розброїтись до 1. квітня 1920 р. і від того часу мати тільки 100 тисячів війська. Але зручна німецька політика все відсувала розброєння на пізніше, а тимчасом організували Німці у себе військову силу під всякими назвами так, що тепер мають півтретя мільона війська на кожний заклик. Це занепокоїло Францію і вона домагається безпроволочного розброєння Німеччини. Але Німці знов борються і говорять, що вони прецинь не мо-

жуть розброюватись тоді, коли Поляки громадають на їх границі військо, щоб загорнути силою Гор. Шлеск. Часописи доносять, що на Найвищій Раді на домаганне Англії речинець розброєння Німеччини знов відложено до 1. мая 1921 т. є. до часу, коли вже буде по плебісциті на Шлеску.

Найвища Рада займається теж іншими справами, а між ними над польсько-російською границею і над справою Вильна.

В Індії вибухли заворушення звернені проти англійського уряду. Уже від довшого часу ведеться тут шалена агітація проти Англії за те, що в часі мирової конференції обокроїла Туреччину, сестру Індії по вірі. Олив до вогню долляли діти англійських урядників. А іменно хлопці-збитошники вбили кілька голубів, які індійське населення вважає святими. Це використали агітатори і викликали загальний страйк, до котрого прилучились навіть купці, банки і біржі. Страйкарі стали уладжувати бурливі уличні демонстрації, а поліцію, яка хотіла спинити демонстрації, обстрілювали і обкидували камінням. На чолі руху стоїть національний, індійський проводир Ганді, котрий своїми промовами заохочує земляків до витривалости в боротьбі проти гнобителів і запевнює Індусів, що коли вони витривають в боротьбі за волю, то здобудуть її найдалі за рік. Заворушення перенеслися також на села і тут земельні беспорядки стають вишестрашні. Словом — англійські газети пишуть, що ті заворушення можна порівняти тільки з великим повстанням Індусів в р. 1875.

ВСЯЧИНА.

Послідний речинець до оголошення всіх воєнних шкід і всіх претенсій зв'язаних з війною упливає з д. 28 лютого 1921.

Дня 4. лютого ц. р. о год. 10 рано відбується в Журавиці (в шпиталі коней ч. 6) ліцитація 120 коней. До цієї ліцитації будуть допущені рільники і тому вони мусять мати з собою посвідку від Староства, що в дійсно рільниками і потребують коней до власного господарства.

Преосв. Еп. Григорій в Станіславові під даю 12. падолиста розіслав таке письмо до духовенства своєї епархії: З прикрьстю подаю до відомости, що мої зарядження в справі датків на семінар духовний з дня 4/X. с. р. Ч. 4350/Ес. не знайшли оцінення і зрозуміння якби належало, хочай сі датки з огляду на нинішні обставини суть мінімальні. Лишень мало душпастирів привезли свої датки в натураліях з деканатів ближших, а то звичайно лишень бараболі, а зі збіжа майже нічого. А самими бараболями годі чейже кормити хлопців. В зарядженнях було сказано, що кожний душпастир з тих деканатів має дати 2 корці бараболі, 1/2 кірця збіжа і 10 кг. фасолі. Що до збіжа лишив я священникам до вибору, яке мають дати збіже с. в. чи жито, чи пшеницю, чи ячмінь, але не до вибору, дати чи не дати. Що до дальших деканатів, то так само не многі лишень священники прислали свої датки в готівці. Многі уневиняються удержаннем своїх родин, а як зачуваю, навіть декотрі жени священничі мають ту щось до говорення.

На се все звертаю увагу Всечесного Духовенства, що ту ходить о іstownання Церкви в дієцезії, ту єсть extrema necessitas. Лишень скрайне убожество може когось оправдати. Навіть удержанне родин ту уступає на бік. Важніше єсть удержанне семінара, чим удержуванне дітей священничих в школах середних, чи університетах та політехніках. Церков ручить за удержанне лишень для священника, а не для його жени і дітей. Церков не змушує священника бути женатим, ані не вимагає св. Тайни супружа як услія до уділення св. Тайни священства.

Мимоволі сі душпастирі змушують мене своїм поведенням до витягнення конечної послідовности. А що буде, если прийдець утримувати не лишень семінар, але також кождочасного Епископа і цілу Консисторію?! Тому і тим женам священничим

відповідаю з натиском словами св. Ап. Павла: „Жени да молчать“.

Всечесні Отці Душпастирі! Єще раз рішучо поновляю мої зарядження попередно видані і нікого не увільняю, з виїмком хіба, хто був би скрайно убогий і сам себе не міг удержати. Не змушуйте мене йматися строгих середників до виєкзеквовання сих заряджень. Так душпастирі з ближших деканатів най зложать свої датки вповні в натураліях, як також з дальших деканатів най чим скорше зложать свої датки в готівці, або если їм можливо і в натураліях, бо вже дня 30/XI. с. р. буде отворений семінар. Деканам забронюю когонебудь звільняти, але дотичний душпастир най віднесєся до Еп. Ординаріату. Крім сего заявляю, що від священників, котрим підчас війни „спряло щастє“, або котрі суть добре ситуовані, жадаю в своїм часі о много більших датків, а в случаю їх опору, будуть мусли зложити маніфестаційну присягу свого убожества, котра если окажєсь неправдою, будуть задля regiugium обложєні цензурою і позбавлені посади душпастирської.

Отсей лист викликав, як нам доносять, велике обуренне в кругах духовенства і їх родин і ми приневолєні сконстатувати, що Преосв. Григорій ще не втихомирив свого темпераменту, який своїми вибухами радше шкоду як хосен приносить для дієцезії. Кожному безсторонному читачеві опадуть руки, коли дійде до того місця, в котрім Преосв. Еп. підозріває, що хтось з підвладного йому духовенства мігби допуститись regiugium. Це таке страшне, що ми не хочемо над цим довше застановлятись і не назвемо цього місця в листі по імені тільки тому, що його автор сидить на княжїм престолі церковнім. Інчі місця нехай собі самі читачі коментують, а ми знаючи відносини в господарстві, запитуємо, як могли священники доставити харчі на лист з 4X., який, припустім, одержали найскорше між 10—15 жовтня? А тут 12. падолиста вже засуд! Таж звісно, що в господарстві всяко буває!

Очевидно семінар духовний мусить бути, але треба вважати і на те, щоб „хлопці“ по можности самі удержувались, а вбогих обовязане не тільки духовенство але й ціле громадянство удержувати. І певно ніхто від цього не відкажєтьсє. Що-ж до дразливого місця в листі про священничі діти — то радше замовчимо.

Імосці станіславської дієцезії нещасні. Преосв. при кожній нагоді любить на них посварити. Так і тепер! „Жени да молчать!“ Це вирок св. Апостола і проти сему засудови нема відклику, але тільки *in ecclesia*, а не в справі картофель, пшениці і т. д. Хто знає нашу їмосць, що то ночі не доспить, гарує як чорний вил, — цей не відмовить їй права в справі єї господарства. А з рещтою, де докази, що і їмосці противлятьсє семінарови?

Взагалі ліпше було б і більше користи мала б церков, коли б цитований лист не появилсє.

З рамени „Союза Українок“ відбудетьсє в салі“ Укр. Інституту для дівчат, в недію, д. 6 лютого відчит проф. унів. Дра. К. Студинського на тему: „З історії нашого культурного життя 50. рр. Початок о год. 6. веч. Дохід для академічної молоді на заграничних університетах.“

Комісія для занордонних зносин при Українській Академічній Громаді в Празі цим звизає всі українські студентські організації на чужині та в краю подати в найкоротший час отсі інформації: назва та місце організації; статут організації; кількість членів; поділ по факультетам; матеріальний стан. — Всі ці дані потрібні до утворення Українського Студентського Союзу та як інформаційний матеріал для Міжнародного Студентського Конгресу, який має відбутисє в березні-квітні в Празі. Поодиноких студентів-Українців в Європі та Америці, незорганізованих в товариства, прохаєтьсє також о відповідні інформації. Комісією уділюютьсє всілякі відомости що-до студій в Чехословаччині Звертатисє по адресі: Укр. Академічна Громада, Praha II, Marianska 8. — Всі укр. часописи проситисє о передрук цього. *Евген Слабченко* гол. ком. *Білик Остап* секретар.

Союз Українок в Перемишлі, просить своїх членів складати припадаючі і залєгли вкладки на виставлену лісту в Нароонім Базарі.

На мої руни зложили ученики гімназії 500 М. а Громадяни в Журавиці 1552 М. З того одержала Рідна Школа і Комітет для безробітних службовиків по половині т. є по 1026 М. Подрібний виказ жертводавців подастьсє пізніше. *Галчикевич Роман*.

На пресовий фонд „Укр. Гол.“ зложили: М. Галань Ценуна 500 м; громада Дрогоїв Заболотці 350 м, Лойська 40 м; Будник Дмитро збірка в Тростянці 100 м; М. Бень Брусно 50 м; Гр. Чухрай Мостиска 10 м. Редакція дякує за поміч і простить о дальші датки. — Через Адм. „Укр. Гол.“ прислали для „Рідної Школи“: о. Оленяк 300 м; Тимко Марко 20 м; о. Гайдукевич з Бірчи (коляда) 1100 м; Й. Шумилович 25 м; А. Литвин гром. Тарнавка К. Канчуги (з коляди) 390 м; для академиків в Празі: Чит. Просв. на Вільчу 500 м, С. Метелля 200 м; Р. Кушнір 100 м; Р. Балко 60 м; Ю. Крайчик 467 м; абітурієнти в Олешичах з коляди 1700 м. (Д. 6.).

† АНТІН ЯЄЧНИК

залізничник в Станіславові, народний мученик помер д. 16. січня.

Імя Покійника загально звісно з голосного процесу д. 13 і 23. грудня м. р. Закидувано йому, що він звірячим способом знущався над полоненими, живцем здирав з них шкіру, вилуплював очі, витинав родові часті і т. п. Однак це все була видумка зловлих провокаторів-шовіністів, бо трибунал по переведеній розправі одноголосно признав Покійника невинним і випустив його на волю.

Але чотирнадцятилітня неволя виснажила його так, що він по чотирох тижнях помер, полішаючи незабезпечену жінку і дитину. В. Й. П.

Для сім'ї бл. п. Яєчника зложив Др. Дмоховський Ст. збірки 200 м, яку передано до каси У. Г. К. у Львові.

НА ДІСЛАНЕ.

Др. Володимир Загайкевич

веде свою канцелярію при вул. Костюшка, в домі Міщанської Каси I. поверх.

Адвокат і оборонець в карних справах
Др. РОМАН СЕКЕЛА

веде канцелярію в Перемишлі при вул. Фредри ч. 6. партер.

Субститут адвоката Дра Лозінського
адвокат **Др. М. Візель**

оборонець військовий
веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцкевича ч. 2, I. поверх.

Загальні Збори Товар. „Українська Бесіда“ відбудуться в суботу дня 12. лютого с. р. о год. 5. згл. в случаю недостаточного числа членів о год. 6. цього дня без гляду на число присутних в салі Тов. зі слідуємим порядком: 1) Звіт уступаючого Виділу; 2) Вибір нового Виділу; 3) Внески і запити.
Др. Петро Войтович голова. Ом. Богачевський секретар.

Тов. „Просвіта“ в Добромилі уладжує в суботу 5. лютого 1921 в салі Магістрату Вечерниці з танцями. Початок о год. 8. вечером. Вступ 30 мар. — Запрошення висилається.

Прошу Товаришів-абітурієнтів перемиської гімназії з р. 1919. подати мені свої адреси. Справа дуже важна.
В. Вознічак. вул. Смолки. ч. 9.

Іменем абсолювентів перемиської гімназії з 1919 р. дякую п. Зоні Чеховичівній за прикрашення малюнком нашого табля. — В. Вознічак.

Пам'ятайте про пресовий фонд „Українського Голосу“!

Молода сирота по священнику шукає заняття до заряду домог або до дітей — Ленчик Тисова Красічин.

Загальні Збори

Товариства торговельно промислового „Народний Базар“, стоваришення зареєстрованого з обмеженою порукою в Станіславові відбудуться дня 14. лютого 1921 о год. 4. пополудні в салі „Бесіди“, Голуховського ч. 20. I. пов.

На днешньому порядку: 1) Звіт Надзірної Ради, Управи і Контрольного Комітету з внеском на уділення абсолюторії за рік 1920. 2) Доповнення Надзірної Ради управи та вибір Контрольного Комітету. 3) Розділ чистого зиску. 4) Зміна статута. 5) Внески й запити. — В разі браку комплекту відбудуться другі Заг. Збори з тим самим порядком тамже о год. 5. пополудні.

НАДЗІРНА РАДА:

Лев Щирба, писар Д. Джердж, містоголова.

Студент філософії, вправний інструктор, б. старшина У. Г. А., пошукує лекції. Зголошення в Редакції „Укр. Голосу“.

ЗАКЛИК. Виділ Товариства „Академічна Поміч“ у Львові визнає всіх довжників товариства і всіх цих, що щей досі не сплатили позичок зі Сецесійного фонду, негайно сплатити ці довги. Гроші належить слати до Земельного Банку Діпотичного у Львові, Підвале 7., на біжучий рахунок „Академічної Помічі“. За виділ: М. Матчак голова, Тертека скарбник.

Козак Нитко! Радіємо звісткою твого життя. Пожадану поміч уділимо. — Безсмертний брат.

Адміністрація „Укр. Голосу“ шукає хлопця до посилок.

Жадайте сейчас нових цінників на господарські вози, плуги, січкарні, борони, плужки до підгортання і інші рільнічі знаряди, які доставляє зі своїх магазинів за попереднім надісланням грошей

Краввий Союз господарських спілок, Львів — вул. Зіморовича ч. 20. —

ШМІР до возів найліпшої якості, бочками доставляє Краввий Союз господарських спілок — Львів, Зіморовича ч. 20.

Regenerateur Машевського одинокое добре средство проти сивинню волосся приготование з найліпших передвосинних середимків. Можна набути тільки в аптеці і дрогерії під „Заїздою“ вул. Францішканська 24

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

— „Краввий Союз торговельний“ — у ЛЬВОВІ,

порукає у всіх своїх складах

Богослужебні вина.

Кожде вино піддаєтся хемічний аналізі і лише на тій підставі випускаєтся в продаж. — Ціни відповідно до якості найдешевші.

„ВІДБУДОВА“

промислово-торговельна Спілка з обмеженою порукою

Львів, вул. Словацького ч. 14.

доставляє: ремісничі знаряди, рільнічі машини, знаряди і насіння, кінські підкови, цвяхи, січкарні, клхонне начиння, сокири, пилки, ваги, осі до возів, коси й серпи, плуги, цемент, папу і дахівку.

Має власний ЗАЛІЗНИЙ СКЛЕП

— при вул. Трибунальській ч. 1. —

Позір! П. Т. Господарі і млинарі!

Шлії, нашильники, нантарі, ліци, шнурі, ливви, гурти і паси та інші поворозничі вироби з найлучшого чистого прядива достарчує по найнижших цінах

Поворозничя майстерня Селянської механічної Ткальні

„ПОЛОТНО“

спілки з обм. пор. у Львові, ул. Городецька 95 або бюро ул. Зіморовича 20 (в домі „Сільск. Господаря“) Спішіть з замовленнями. При купні більшої кількості значний опуст. Також приймаєть до виміни

Коноплі і лен

За коноплі і лен вимінюєть (видаєть) також готове полотно, цайги подвійної ширини, бархани і другі матерії доброї якості.

Найнижші ціни Найліпша якість.

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ

в Перемишлі,

— вул. Костюшка 3. —

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділь і українських свят в урядових годинах і опроцентує їх на 2%. (Вкладкові книжочки „Української Щадниці“ мають пулярну обезпеку).

Уділює позички гіпотечні, векслеві і на підклад цінних паперів. Всяких інформацій і друків уділяє канцелрія інституції.

Склеп Краввого Союзу Молочарського в Перемишлі, ул. Дворського ч. 5.

— порукає —

щодня свіже солодке і квасне молоко, сметану, сири, масло, бульби, бураки цвклові, капусту, моркву, петрушку, яблока та інші харчеві середники.

Проситья ш. Громадянство поперти склеп Союзу численними замовленнями.

Гуртовна і деталічна продаж

ДРОГЕРІЯ

Аптечний склад і Перфумерія

МАГІСТРА ФАРМАЦІЇ

М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,

— МІЦКЕВИЧА 2. —

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ

парцеляційне товариство

„ЗЕМЛЯ“

у ЛЬВОВІ, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посілостей, інтабулює зараз купців за властателів куплених ними ґрунтів.

Має урядове уповаженне до парцеляцій. Приймає гроші на вкладки щадничі. Дає інформації в справах парцеляційних.

Готові церкви

і каплиці.

Приймаємо замовлення на готові церкви, виконані в наших варстатах по плянам архітекта Лушпинського.

Церкви з мягкого дерева відходять комплєтно готові лиш до змонтовання на місці.

В ціли управильнення продукції, дефівітівні замовлення проситья надсилати найдалше до 1. марта 1921. — Пляни, кошториси і інформації, уділює усно і письменно

Будівельно-промислове підприємство

„ТЕКТОН“

стов. з обмем. пор. ЛЬВІВ, вул. Зиблікевича 44. I. п.